

2021. május 23. – Pünkösd – Jn 20,19-23 – Küldetésünk van!

Mindannyian ismerjük a pünkösti történetet: a tanítványok bujkálnak, Jézus megjelenik közöttük, elküldi őket a világba, végül kiárasztja rájuk a Szentlelket. Mit tud nekem ma mondani ez a kétezer éves történet?

Először azon akadt meg a szemem, hogy a tanítványok zárt ajtók mögött gyűltek össze, mert *féltek a zsidóktól*. Pedig hát mind maguk is hithű zsidók voltak! „Hányszor támad tenfiad” – olvassuk a Himnuszban, és bizony, nem véletlen, hogy a Biblia egyik első evilági története éppen Káin testvérgyilkossága. Miért van az, hogy néhány különbözőségünk sokkal szembetűnőbb, mint azt a rengeteg dolog, ami összeköt bennünket? Régi igazságokhoz ragaszkodás kontra új értékek keresése? Politika? Ha nem vigyázunk, mind lehetnek a testvériségen felülkerekedő töréspontok.

A második, ami feltűnt, a köszöntési forma volt: *Békesség nektek*, azaz *shalom aleichem* vagy *szálem alejkum*. Vajon miért nem használjuk ezt a gyönyörű frázist magyarul? A szekuláris világ az „Adjon Isten jó napot!”-ból is elhagyta az adjonistent, a „békesség nektek” pedig már jóval a szekularizáció kora előtt vagy túl keleties, vagy túl békességes volt a nyelvünknek. Pedig milyen nagy szükségünk lenne békére! Jó lenne, ha nemcsak a liturgia egy kiemelt pontján köszöntenénk egymást azzal, hogy „Béke veled!”, hanem nap mint nap!

A Pünkösd hivatalosan a Szentlélek eljövételének az ünnepe, de számomra sokkal kézzelfoghatóbb üzenet ez: *„Ahogy engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.”* Akár így is mondhatta volna: „Ne üljetez itt a félelemtől bezárkózva! Engem megöltek, de nektek még van fületek, szátok, kezetek és lábatok, hát menjetez! Isten Lelke adjon nektez ehhez elég szívet és bátorságot!” Hogy tényleg valamiféle fantasztikus megjelenés történt-e, vagy mély imádságból fakadó természetes rádöbbenés, teljesen lényegtelen. Ettől kezdve világossá vált a tanítványok számára a küldetés: Isten Országát kell hirdetni az embereknek.

Amikor ezeket a sorokat írom, a világ éppen fojtogató bezártságban él. Azért imádkozom, hogy amikor olvassátok, a bezártságból a nyitás ne menekülés vagy visszarendeződés legyen, hanem a Lélek valódi, másokat szolgáló kiáradása. Mert Jézus küld minket.

Bajnok Kristóf, Budapest